

KIS LAP

AZ ÚJ BABA. (Lásd a 215 l.)

14. sz. — 1874.

VI. kötet.

A CSÁSZÁR
és
A GYÜMÖLCSÁRUSNŐ

— Történeti beszélyke. —

FRANCZIAORSZÁG egyik leghatalmasabb uralkodója, első Napoleon császár, szerény családból származott és fiatal korában a katonai iskolát látogatta Brienne városában. Mint afféle iskolás fiú, ő is szerette a gyümölcsöt s egy gyümölcsös kofa, ki különben szegény özvegy asszony volt és csupán a gyümölcsárulással tengette életét, sok apró pénzt kapott a fiatal tanulótól.

Gyakran megesett, hogy Napoleonnak elfogyott a havi zsebpénze, de gyümölcsöt mégis szeretett volna enni; a jószívű kofa ilyenkor mindig adott neki hitelbe a mennyit csak kívánt s a kis adós sietett tartozását leróni, mi helyt szülei pénzt küldtek neki. Történt azonban, hogy éppen mikor az iskolai év véget ért, Napoleonnak megint nem volt pénze, pedig ismét adós volt a hitelbe vett gyümölcsért négy frankkal, (körülbelül egy forint és hatvan krajczár a mi pénzünkben).

Ez nagyon bántotta Napoleont s oda ment a jó asszonyhoz és így szólt hozzá:

„Néném asszony, nagy baj van ám! Holnap reggel el kell utaznom és nincs pénzem, hogy kifizessem adósságomat. Ha nem hitelez, el kell adnom valamelyik kabátomat; de ígérem, hogy mihelyt pénzem lesz, megküldöm, csak most ne kívánja.“

„Oh bizony, ha más baja nincs, ifjú, ezért soha se busuljon. Tudom én, hogy valamikor majd megfizeti. Vigyen még néhány almát és körtét utravalónak; így, most már öt frank az adósság, majd ha lesz miből, megfizeti! Isten vezérelje boldogságra!“

Napoleon elutazott s éppen nem lett volna csodálatos, ha megfelekedzik a gyümölcsös kofáról. Nagy események következtek az ifjú életében. Háború tört ki, Napoleon katona lett, s fényes tehetsége mindinkább kitűnt; csakhamar tábornok lett, háborút viselt messze idegen országokban, meghódított számos népeket és végre francia császárnak választatott.

Sok esztendő folyt le ezalatt s valószínű, hogy az országos gondok, nagy háborúk között a császár bizony megfelekedezett iskolás fiú korából még ki nem fizetett adósságáról. A szegény asszony nem feledte el, neki persze könnyebb is volt visszaemlékezni, mert mikor a hatalmas császárt emlegették, neki mindig eszébe jutott, hogy ez ugyanaz, ki hajdan tőle gyümölcsöt vásárolt.

Egyszer végre beállott a béke s a császár körülutazott az országban. Eljutott Brienne városába is és meghatottan emlékezett vissza gyermekéire, melyeket e helyen töltött. És a mint az utcán járt, egy ház kapuja hirtelen vissza idézte emlékébe, hogy itt hajdan egy gyümölcsárus nő üldögélt, akitől ő sokszor vásárolt s a kinek adósa maradt. Rögtön parancsot adott hadsegédének, tudakolja meg, él-e még az a szegény özvegy és hol lakik.

Még az nap este két ur sietett végig a városka egyik félreeső utcáján; egyszerű köpenybe valának burkolva s egy szegényes házikóba léptek be, hol egy öreg asszony s két kis leányka fogadta őket.

„Jó estét!” szolt az egyik ur, ki nem volt más mint Napoleon császár. „Gyümölcsöt szeretnék venni, kaphatunk-e?”

„Oh igen, uram, a mennyit csak kíván. Tessék leülni, mindjárt hozok szép almát, körtét a kamrából.”

Néhány percz mulva két kosár szép almával és körtével tért vissza s az idegenek elé tette.

„Tessék kóstolni, melyik fajta izlik legjobban.”

A két ur megízlelte a gyümölcsöt s míg a császár körülnézegetett a szegényes szobában, hadsegéde így szolt:

„Hallotta-e, néném asszony, hogy a császár ideérkezett városunkba? Hajdan itt járt iskolába.”

„Oh tudom!” felelt az asszony. „Nagyon jól emlékszem reá, sok gyümölcsöt vásárolt nálam.”

„És meg is fizette mindig pontosan?”

„Meg hát, nagyon derék fiu volt.”

„Ez nem egészen igaz, jó asszony,” szolt ekkor a császár nevetve. „Ugy látszik, mégsem jól emlékszik rá, mert különben megismert volna; én vagyok Napoleon, s adósa vagyok épen öt frankkal. Azért jöttem, hogy kifizessem.”

Mialatt a császár ezt mondta, hadsegéde ezer frankot olvasott le csengő aranyokból az asztalra.

A szegény asszony csak hüledezett s hamarjában azt sem tudta, ébren van-e vagy álmodik; aztán sirva és nevetve a császár lábai elé borult. Napoleon azonban nyájasan fölemelte s mosolygva mondá, hogy még ő, a császár, tartozik köszönettel, mivel oly sokáig nem követelte tőle a szegény asszony tartozása megfizetését.

A császár aztán parancsot adott, hogy a szegény asszonynak csinos házat építsenek s erre ő maga adta a szükséges pénzt. Az öreg asszony aztán jólétben töltötte hátralevő napjait s örökké hálás maradt a császár iránt, ki oly nagylelkűen fizette vissza gyermekkori tartozását.

SZEGÉNY ÖRDÖG.

HAJADONFÖT, biz ez baj,
Ha szélben lobog a haj
És a fejem ázik.
De meztláb? Jajajaj!
Biz az sokkal nagyobb baj —
A lábam megfázik.
Hogy ha jó kabátom lenne,
Meváltómat látnám benne;
S kályhánál ha volna helyem —
Paradicsom volna nekem.

A B O L D O G O K.

Az a jó Isten, ki gondoskodik a légbeli madárról, a mezei liljomról s a vízbeli halról — csak nem engedi, hogy a tél fagyában fázzanak a szegények, mikor még e három barátunkat is oly bőségesen látta el téli bundával.

A ROSZ-JÓ KUTYA.

(Képpel a 217. l.)

EDVES Forgó bácsi! Elmondok kedves bácsinak egy furcsa történetet ami Bojtos kutyánkról. Tehát volt nekünk egy gyönyörű kis kutyánk, melylyel én és hugom Etelka sokat játszottunk. Hanem a kis Bojtosból lassanként nagy Bojtos lett és pedig igen pajkos, tolvaj kutya. Mindent megrágott, sőt egyszer ellopott a konyhából egy egész csibét, melyet a szakácsné épen ebédre akart kirántani. Édes anyánk tehát azt mondta, hogy nem tűri tovább a kutyát a háznál, hanem a Lajtába öleti. Etelka meg én nagyon szomorkodtunk ami kedvencünk halálitélete fölött s addig kértük jó anyánkat, míg megengedte, hogy Bojtost ami régi dajkánkhoz vihessük,

aki nem messze a Lajtától lakik. Mi a kutyát fogtuk, belebujtattuk egy nagy kosárba és vittük. Előttünk egy dajka több kis gyermekkel sétált. Egyszerre az egyik, a legkisebbik, nagy rémületünkre a vízbe esett. De ami halálra ítelt s általunk megmentett kutyánk egy ugrással a vízben termett, a gyermeket kihuzta a vízből és megmentette életét. Midőn ami jó anyánk azt hallotta, hogy kutyánk egy gyermek életét megmentette, öröme megengedte, hogy tovább is megmaradjon házunknál s bár még most sem szokott le teljesen a torkosságáról, mama elnéző iránta, mert tudja, hogy azzal az egy szép tettel jóvá tett sok apró csint.

Maradok hű kis olvasója

Magyar-Óvárrott, 1873. decz. 9-én.

Pintér Ilka.
(9 éves.)

HARCZ ÉS HÁBORU A BIBLIAI IDŐKBEN.

ZSOLTÁROKBAN fölötté sok szép mondás van, sok olyan is, melyet még kis olvsók is megérthetnek, ha kissé figyelnek. Ilyen ez a mondás is: „A hadak száma soha sem nyujt biztosságot a királynak.“ Vagyis: ha a király csatába indul, a győzelem nem függ katonáinak számától, hanem Istentől, ki mindenek fölött uralkodik.

És számos példa bizonyítja, hogy ez csakugyan igaz.

Gideonnak, mikor a midianusok ellen harczra szállott, csupán háromszáz vitéze volt, míg ellenségei „mint a sáskarakaj boriták el a völgyet“ s Gideon mégis győzött és Seba és Salmana, Midian királyai nem menekültek meg hadaik nagy száma által, hanem fogságba jutottak és megölettek.

Azt is olvassuk a bibliában, hogy midőn Asa volt Juda királva, az ethiopi Zera százezer emberrel és három száz harczy kocsi-val vonult sakra ellene.

Mily roppant hatalom! A harczy szekereknek azon időben kaszák voltak oldalt és kerekeire erősítve; képzeljétek, ha háromszáz ilyen szekér a gyalog ellenség tömegébe nyomult, hogyan kaszálta. Mint a füvet! Asa királynak nem volt ilyen harczy szekere, katonáinak száma is csak felényi, de imádkozott Istenhez és kérte segítségét. És Isten meghallgatta imáját s Zera az ő roppant seregével gyors futásban keresett menekülést. Katonáinak nagy száma tehát nem mentette meg.

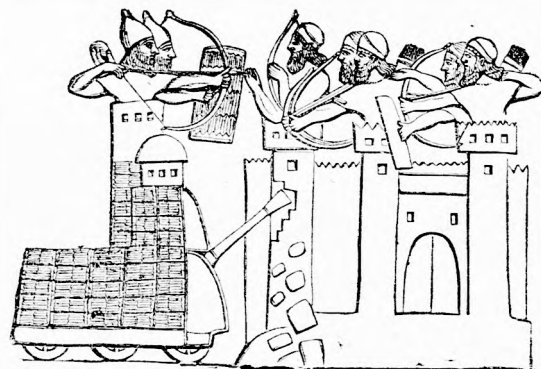
A jó Hiskia király uralkodása alatt Sanherib aszir király roppant sereggel indított harcot s kijelenté, hogy eddig még egyetlen nép sem tudott neki ellenállni, nem sokára elfoglalja Jeruzsálemet is. Isten azonban a halál angyalát küldte a dölyfös király seregére s egy reggel Sanherib arra ébredt, hogy katonái közül 185,000 meghalt egyetlen éjjelen, úgy hogy megalázva és szégyenszemre haza kellett futnia.

Ahab király uralkodása alatt Benhadad syriai király jött haddal Samaria ellen és dicsekedett, hogy harminczkét szövetséges király jó vele s több katonája van, mint porszem Samaria városában. Izrael flai rémülten futottak, mialatt a syriai had előzőnlötte az országot. És isten mégis Ahabnak adta a győzelmet, mondván: „Hatalmadba adom e sokaságot, hogy tudjad, hogy én vagyok az Ur.“

A syriai sereg két csatát vívott, de mindkétszer megveretett, sok ezer ember elhullott a harczmezőn és a gögös Benhadad futásban keresett menedéket s csak szolgálai hűségének köszönhetette, hogy életét is nem veszté.

Számos ilyen és hasonló példát olvashatunk s mind bizonyítják azt, hogy azoké a győzelem, kik Istenben bíznak.

*

Faltörő kos és ostromtorony, működésben egy vár ellen. (Régi aszíriai dombormű nyomán.)

AZ ELHAGYATOTT.

(Képpel a 224. lapon)

CSIKORGÓ hideg volt, vastag hó fődte a földet. Egy árva fiu dideregve ült kint a ház kölépcsőjén. Nem volt hajléka, hova megvonuljon, nem várt rá sehol meleg szoba, nem volt ágya, melyben megpihenjen, — nem volt apja, ki gondoskodjék róia, sem anyja, a ki szeresse.

Nem volt senkije, semmije e nagy világon!

És oly hideg, oly kegyetlen hideg volt, hogy a köny kicsordult szeméből s ráfagyott halvány ajakára, haja pedig a zuzmarától megmerevedett.

S a szegény, elhagyott árva fiu szive mélyéből fölsohajtott az éghez:

„Oh, jószágos Isten, miért nem vetél engemet is magadhoz, ha apámat, anyámat elszólítottad!“

És ime, — sűrű köd bocsátkozott szemeire, álom lepte meg, tagjaiban sajtószerű zibongást érzett, aztán csodaszép ének zengett feléje a magasból... és oly hideg, oly lélekfagyasztó hideg volt... s a szegény fiu föl nem ébredt többé.

Megfagyott. A halál jótékony anygala megszabadította földi kinjaitól.

A HŰ JÁTSZÓTÁRS.

(Képpel a 216. lapon.)

MILYEN kár hogy nem ismertétek, kis barátim, a derék öreg Szultánt! Csak egyszerű kutya volt, nem is valami szép, hanem oly jó, és türelmes! Nem haragudott,

ha pajkosságból kissé tulságosan is tépáztuk; — de ha valami rossz fiúk bántani akartak minket, akkor aztán nem ismerte a tréfát s ellenségeink ugyancsak iparkodtak ám odább állani. Nem volt hivebb, jobb játszótársunk Szultánnál.

De mégis mindnyájunk közt legjobban szerette Szultán az ő kis gazdáját, Gyulát. Együtt nőttek föl, együtt játszottak s úgy összeszoktak, hogy Szultán még éjjelre sem távozott Gyulától, hanem ott feküdt ágya mellett. Leczke után mi többi fiúk is mindnyájan oda szoktunk menni játszani Gyulával és Szultánnal. Hanem egy napon hiába kerestük, — nem találtuk sem Gyulát, sem Szultánt. Kerestük mindenfelé, hasztalan s Gyula apja is nagy aggodalommal összekutatta a házat, kertet, de nem találta meg. Egyszerre, a mint a ház kapujából a Duna felé nézünk, egy magas sziklán, mely meredeken emelkedett a víz fölött, megpillantjuk Szultánt, a mint mereven, mozdulatlanul bámul le. Oda szaladtunk, lenéztünk, — s ott hevert Gyula a szikla tövében, holtan. — Halászok beszéltek aztán, hogy láttak egy fiút, a mint madárfészket keresett a sziklahasadékok

közt; alkalmasint megcsuszott, lebukott és így érte a szerencsétlen halál.

És a hű Szultán ott őrizte órákig s nem mozdult, míg szerencsétlen kis gazdája holttestét onnan el nem vitték. Aztán szomorúan, lehorgasztott fővel bejött ő is a házba s elbujt egy sötét zúgba. Elmult a nap, az éj s Szultán csak nem mozdult; hiába kínálták étellel, hiába akarták szép szóval előcsalni, — nem mozdult. Harmadnap reggelre azonban eltűnt. Kutattuk őt is mindenféle s végre megtaláltuk holtan, — ugyanazon helyen, hol kis gazdája oly szerencsétlen véget ért. Mikor már teljesen elgyöngült s közeledni érzé végóráját, odavonszolta magát, hol kedves kis gazdáját utolszor látta, — ott végezte ő is életét.

Meghatottan temettük el hű játszótársunkat s maig is könny toluul szemünkbe, ha megemlékezünk Szultánról és kis gazdájáról!

A Z U J B A B A.

(Képpel a czimlapon.)

VAN szerencsém, kedves papa,
Bemutatni a Viczámat.
Igen jól nevelt kis baba,
Mert rossz kedve sosem támad.

Kettecskén egy ágyban alszunk
S egy tányérból eszünk is.
Dalolunk és messze hallszunk;
A hangnemünk ez is z és g is z.

Egymásnak keressük kedvét —
Jól kitölti ő helyit.
Együtt tanuljuk a leczkét
S az írásban is segít.

Helyes, ügyes ő ugyancsak!
Száz forintért nem adnám!
Fogadd te is kis lányodnak
A Viczámat, jó atyám!

A HŰ JÁTSZÓTÁRS. (Lásd a 215. l.)

A ROSZ-JÓ KUTYA. (Lásd a 212. l.)

A SZEGFŰ CSUPORKA.

— Igaz kis történet. —

NYÁCSKÁM, kedves drága jó anyácskám, vigy ma engemet is magaddal, jó leszek, meglátod, jól viselem magamat!”

Igy rimánkodott a kis Peti, midőn egy reggel fölébredt s mamája már a a halvány mécs világánál a szobát rendezgette. De a mama nem felelt s ezért Petike gyorsan kiugrott az ágyból, hízkelkedve anyjához simult és újból könnyörgött:

„Kedves anyácskám, ne hagyj itthon magamra, vigy el, jól viselem magamat, szófogadó leszek!”

„Ezt már sokszor ígérted,” felelt a mama, „de mindig pajkoskodtál s tudod, hogy nics időm rád vigyázni.”

„De ma jó leszek: igazán! Csak ma, csak egyszer vigy magaddal!”

Örzse asszony nem felelt, csak végezte tovább dolgait. Szegény fiatal özvegy asszony volt, ki mosással és más kézi munkával keresett kenyeret magának és hatéves fiacskájának; egy udvari kis szobában lakott s ezen bizony meglátszott, hogy nem nagy bőség uralkodik odabent.

A kis fiu csak rimánkodott tovább. Örzse asszony pedig gondolkozott, valjon magával vigye-e Petit a patakhhoz, hol egész nap ruhát fog fehéríteni s honnan csak este tér vissza. Azon esetre, ha nem viszi magával Petikét, meg kell kérnie a szomszédot, egy szegény szabót, hogy tartsa magánál a fucskát; majsz-

ter uram pedig jó ember volt ugyan, de volt három pajkos, durva fia, kiknek társaságában Örzse asszony nem szerette látni Petikét, és Petike sem szerette őket, mért nagyobbaklévén nálánál, sokszor bántották s bizony néha meg is verték. Ezért könnyörgött tehát oly nagyon, hogy mamája vigye őt magával.

Petike jószívű, virgoncz kis fiu volt, de épen pajkos társairól reá is ráragadt a szeleskedés, pajkoskodás, és ezért nem szerette őt Örzse asszony magával vinni a malom közelébe, a patakhhoz, hoogleész nap dolgozni készült. Hanem most addig kért és könnyörgött a kis fiu, hogy végre is engedett a mama és így szólt:

„No jó, hát velem jöhetsz, de csak ha jól viseled magadat. Különben soha többé!”

Petike ugrált örömeiben s mielőtt utra keltek, még az ablakhoz sietett, hol egy virágcsuporban szép szegfű pompázott. Fölkapta és anyjának mutogatva mondá:

„Nézzed, anyácskám, milyen szép az én kedves virágom! Ilyen szép szegfű nincs az egész faluban! Már megint három uj bimbó van rajta!”

„El ne feledd megöntözni!” felelt a mama, mosolyogva a kis fiu ártatlan öröme. „És most készülj, sietnünk kell! De azt még egyszer mondom: ha megint pajkoskodol a molnár fiaival, máskor nemcsak el nem viszlek, hanem becsuklak ide a szobába és egész nap egyedül fogsz füttyülhetni.”

„Oh nem! Arra nem kerül a sor, mert jó leszek, nagyon jó leszek,” felelt Petike, megöntözte kedves szegfűcs-

kéjét jól, hogy egésznapra elég legyen, aztán gyorsan felöltözött.

Öröse asszony ezalatt összerakta a fehérruhát, melyet magával vinni akart, jókora darab kenyeret is tett a kosárba és indulni készült.

„Majd én segítek, anyácskám,“ szolt Petike, „viszek én is valamit.“

„Vidd magaddal a képes könyvecskét s ha épen segíteni akarsz, hozhatod az öntöző kannát.“

Ezzel megindultak, az ajtót gondosan becsukták és csakhamar kint voltak a mezőkön.

Gyönyörű nyári reggel volt, a nap épen fölkelőben, a madarak vígan daloltak a bokrokban s Petike egészen boldogan ugrált, majd katonásan masírozott, dobolt hozzá a kanna fenekén, a mitől egy nyulacska, mely épen az ut szélén bandúkolt, hatalmasan megijedt s hanyatthomlok futásnak eredt. Petike maga is megijedt, mikor a nyulacska fölugrott, de mikor látta, hogy igazán csak nyulacska, és hogy a nyulacska is fél, sőt fut is, a kis vitéz neki bátorodott és üldözni kezdte a megremült tapsifülest; hanem persze a nyulacskának sokkal jobb lábai valának s néhány percz mulva már eltűnt, nagy boszuságára Petikének, ki szeretett volna gyalog is nyulat fogni. Ez azonban semmikép sem sikerülvén, pillangók fogására adta magát s kalapjával csakugyan le is ütött egy tarka szárnyu szép lepét.

Ekképen minden baj nélkül eljutottak a malom közelébe a patakhoz. A mama a puha pázsiton szétteregte

a fehéreneműt, amiben Petike nagy buzgalommal segített; de mikor aztán a mély és ragadós patakból vizet kellett hordani, Peti urfinak nem volt szabad közel menni, mert az ilyen kis vitézeknek nem igen tanácsos a víz közelében járni. Leheveredett tehát egy fa alá a puha pázsitra és nagy szorgalommal nézegette képes könyvét. próbálkozott olvasni is és hiven tartotta ígéretét, nagyon jól viselte magát.

Anyja néha-néha föltekintett munkájából és örült, hogy fia oly szépen mulatgat; hanem ez nem sokáig tartott ám. Dél tájban a molnár fia jöttek a faluból hazafelé, megpillantották Petikét és hívták, menjen velök játszani, majd mutatnak neki érdekes ujságokat. Petike gyorsan becsapta a könyvet és szaladt pajtásaihoz, ámbár hallotta, midőn mamája utána kiáltott:

„Peti! El ne felejtse, mit fogadtál ma reggel!“

„Oh, anyácskám, mindjárt visszajövök, nem teszek semmi rosszat,“ felelt Peti és még inkább szaladt pajtásaihoz. Kis ideig minden rendjén volt, a fiuk csendesen mulattak, nézegették a kis csikót, a molnárné borjacskáit, a virágos kertecskét s több effélet, de végre mindenbe beleuntak s pajkosabb játékokhoz fogtak. A molnár két fia nagyobb levén, mindig legyőzték Petikét s mikor végre birkózni kezdtek, a kis fiut több ízben keményen földhöz vágta. Ez tűzbe hozta Petikét s hevesen nekirontva egyik pajtásának, oly erősen megfogta, hogy bizonyosan földhöz vágja, ha a másik nem sietett volna test-

vére segítségére és így ketten megint csak legyűrték Petikét; de már az ilyen erőszakosságra mérges lett a kis fiú és valóságos, komoly verekedés támadt köztök, Petike persze csakhamar látta, hogy kettő ellen nem győzhet, legjobb lesz tehát futásnak eredni anyjához, ki a patak másik oldalán dolgozott. A patakon egy keskeny, karfa nélküli palló vezetett által, s Peti mamája, mikor a

fiú erre szaladni látta, sietett eléje, nehogy valami baja essék. De Peti hamarabb ért a pallóra s épen mikor közepén volt, hátra nézett, valjon üldözői közel vannak-e; és ugyanezen pillanatban, mert nem nézett lába elé, félre lépett és bebukott a patakba. Örzse asszony épen e pillanatban ért a patak szélére s kétségbeesetten ugrott fia után, meg nem gondolva, mit tesz, mert hiszen maga

BUMBUM GENERÁLIS. (Lásd a 223. l.)

sem tudott uszni. Nagy volt a veszedelem, mert alig harmincz lépésnyire volt a malom, melynek kerekeit a patak forgatta; ha a kerekek alá jutnak, elvesztek mindaketten.

A szerencsétlenség bizonyosan be is következett volna, ha Örzse asszony sikoltását meg nem hallja egy molnárlegény. Ez azonban kilépvén a malomból, rögtön

látta a bajt, beugrott a vízbe és nagy erőfeszítéssel megkapta a kis fiú karját, aztán mondta neki:

„Kapaszkodjál a nyakamba!”

Peti belekapaszkodott s a legény gyorsan megkapta aztán Örzse asszonyt és mindkettőt szerencsésen ki vitte a partra. Petinek az ijedtségen kívül nem történt semmi baja; de a szegény

anya kétségbeesett rémületében eszméletét veszítette s mikor a parton lefektették, ájultan, látszólag holtan hevert ott. Peti jajgatva akart anyjához rohanni, de a malomból ezalatt odasielt asszonyok nem eresztették s csak megszűrő kellett néznie, miként iparkodnak a jó emberek segíteni jó mamáján.

A molnár ezalatt keményen megbüntette pajkos fiait s Petikét bevitte a szobába és ott száraz ruhát adott reá. Mikor ismét kiment, anyját már ismét a munkánál találta; de föltűnt neki, hogy a mama rendkívül sápadt és bágyadtnak is látszik. Petike alig mert közel menni, lelkiismerete furdalta, hogy bűnös és készen volt kemény büntetésre. De Örzse asszony nem bántotta, még csak nem is pirongatta, csak szomoruan tekintett reá; hanem e tekintet inkább fáj a kis fiúnak, mint akármilyen szigorú büntetés. Sirva fakadt és fuldokolva kért bocsánatot. A jó mama letörölte könyeit, kezébe adta a képes könyvet és mondta, hogy csak olvasson szépen, ne sirjon.

Estére Örzse asszony elkészült a munkával, Petike ruhái is megszáradtak, átöltözött és így csöndeskén ballagtak hazafelé. Mily vigan jöttek s mily szomoruan térnek haza. Nem kellett Petikének többé sem virág, sem pillangó, csak anyjára nézett folyvást, ki mindinkább halványult és már alig-alig tudott járni.

(Vége követk.)

JÓIZŰ ÁBÉCZE.

A.

Jó dolog az a l m a nagyon
Kivált hogy ha bőven vagyon.
Ámde jobb az a n a n á s z,
Csak hogy ritkábban tanálsz.

B.

Nem rossz étel a b a b -leves,
A b o r s ó is igen kedves;
Hanem bizony — már kimondom —
Mégis különb ám a b o n b o n.

C.

A c s e r e s z n y e, a cseresznye
Hej, az való csak inyemre.
S ha nincs egyéb eledelem,
A c z i b e r é t is kedvelem.

D.

A d e r e l y e, a derelye,
Kivált ha ízzel van tele,
A f a l a t o k fő-falatja —
N o m e g a h u s o s d a t o l y a.

E.

Illatos, fűszeres e p r e t
Az erdő mélyében szednek,
H a l e ö n t j ü k édes téjjel,
S z ö r p ö l g e t j ü k édes kéjjel.

F.

Hát a f ü g e vajj, kinek vét?
K i n e s z e r e t n é a f ü g é t ?
H a n e m a z t ő s z i n t é n m e g v a l i d —
C s a k j o b b m é g i s a m e g y - f a g y l a l t.

G.

A g a l a g o n y a is hagyján,
N e m s ű r ű n, c s a k n é h a n a p j á n.
G e s z t e n y e is csak télen jó.
B i z e z n a g y o n s z o m o r í t ó.

H.

Jó ám a tejsüti habja
(Ha nincs szappanyból habarva)
Nálunk mindenki azt tartja,
Kirántva legjobb a h a r c s a.

I. J.

I-ben, j-ben alig lehet
Megnevezni ételeket,
Mert hát, kedves kis Iluskám:
Az i h-hus is csak ju h-hus ám.

K.

Zamatos ital a k á v é.
Jóízű a k a l a r á b é.
De különb az angyalhozta
Isteni töltött k á p o s z t a.

L.

Lebbencs-leves csak a leves,
Hires, neves nevezetes.
A kolbászos törött l e n c s e
A napszámosnak kedvence.

M.

M á k o s patkó, m á c s i k, m á l é,
Jobb mint minden csokoládé,
M a j o r a n n á s hurka pedig
Hurka közt a legkedvesbik.

N. Ny.

Édes n a r a n c s, aranyárga:
Nincsen annak sehol párja.
Apró finom szeletekben
Ny u l d e r e k á n is megjelen.

O.

Kerek o s t y a, édes o s t y a
Fiuk, lányok kedvencz-kosztja,
O l a j - b o g y ó b ó l saláta,
Feri a száját rátátja. —

Ö.

Az ö k ö r - h u s jó táplálék,
Kevés belőle már elég.
Hanem — amint Pistá mondja:
Többet ér az ö z n e k c z o m b j a.

P.

Szarvas-gombás p á s t é t o m r a
Ne vállalkozz' éhgyomorral,
Ámde azt mindenki tudja
Hogy meg nem árt a p a m p u s k a.

R.

Pompás étel a r á n t o t t a,
Ha jut a hegyébe sonka.
A r é t e s, r á k sem megvetendő —
Sőt, ha van, meg is eendő.

S.

A gyerekektől úgy hallom:
Kedves fanyarságu a s o m
De azt tudja okos, bohó:
A s ü l t h ő z s a l á t a való.

Sz.

Biz az édes kevés nagyon,
Ami s z - b e n édes nagyon.
Csakis s z ö r p ö t tudok benne,
Ezt is csak kenyérré kenve.

T. Ty.

Annál többet látok t - b e n :
Felfűtt t é s z t á t málna-lében,
T y u k h u s t, t o k á n y t, t u r ó s c s u s z á t,
T u r ó s l e p é n y t egy garmadát.

U. Ü.

Találmányok találmánya
A jó u b o r k a - s a l á t a ;
Hanem azért a sült ü r ü —
Czomb sem valami keserü.

V.

V a n i l j a csak fűszernek jó,
Magában nem enni való.
Hanem a kövér v e r é b k e
Mindenkinek kedves étke.

Z. Zs.

Csupán z s i r — szintén nem étel.
A z s i r - i v ó l a p p kivétel —
Az úgy eszi a z s i r f é l é t e l
Mint te avagy én a z s e m l y é t.

MIT CSIRIPOL A VERÉB.

CSIR, csir, szép kisasszonyok,
 Csir, nagyon éhes vagyok,
 Hogy elköltözött a fecske,
 Kevesebb lett a legyecke,
 Sem legyecke, sem bogárka,
 És így üres s begyecke!
 Fészer, istálló, bezárva,
 A föld is keményre fagyott,
 Rajta éhen ugrálgatok.
 Ekkor így szóltam magamban:
 Sok jószívű leányka van,
 S különösen Borcsa, Jolán
 A két legszívesebb jó lány;
 S mert oly nagyon éhes vagyok,
 Ablakukon koczagtatok.
 Kocz, kocz, csir, csir, itt vagyok hát.
 Oh! adjatok egy kis morzsát,
 Egy falatnak csak felét,
 Az nekem untig elég!
 Igen, igen, csak felit!
 Tele szívvél és beggyel majd
 Énekelek nagyon szép dalt, —
 Milyen verébtől telik.

BUMBUM GENERÁLIS.

(Képpel a 220 l.)

EZ a Bumbum generális —
 Ha szalad, hát retirál is;
 Tollbokrétás a kalapja,
 S a kezében szörnyű szablya.

Harci kürt szól egy folytatában,
 Ott abban a — kintornában.
 Szörnyű nagy csatára készül,
 Vagdalkozik nagy vitézül.

Csak hogy — fékom generálja!
 Kötőfék van a nyakába!
 Ugyan, ugyan! Hm, hm! Vajjon!
 Hogyne kérem? Hiszen ma jom!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Berta Ilona. Hiszen a talányfejtők egyetlen jutalma az, hogy nevek megjelenjenek. Azért hát téged is megillet a kitévés. — **Aughofer Irmának.** Nem ajándékok kiosztásáról van szó, hanem egy jutalomkönyvről, melyért a megfejtők versengenek. De mert sok lévén a „legjobb,” nincs más mód, mint a jutalmat kisorsolni s így az nyeri el a helyes megfejtők közül kinek neve első kerül ki azon kis árvaleányka kezéből, ki a külön papírszettekbe irt neveket Forgó bácsi kalapjából kihuzza, amely műtétért a szegény kis árvának mindig öt piczula jár a „Kis Lap” pénztárából. — **Toldy Gézának.** Az a talány már rég jelent meg a „K. Lap”-ban.

TALÁNYFEJTÉS.

A „K. Lap” 12. számában foglalt két betűtalány jelentése: **Rontó Pál, Alattomos Peti.**
 Helyesen megfejtették: Bogdán Blanka és Andor, Aughofer Irma, Hönig Dezső, Csörgő Juliska, Künle Tivadar, Berta Ilona, Korompay Margit, Édes Andor, Kármán Zoltán.

AZ ELHAGYATOTT. (Lásd a 214. l.)

Fel-elős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.